

— Snoeverij! mompelde de magistraat. We zullen de andere gevangene ondervragen.

**

Het volk voor de poort werd ongeduldig. Het eiste de gevangene te zien. Eindelijk verschenen twee gerechtsdienaars.

— Met vijf tegelijk! riepen zij. Wie dringt of duwt, komt niet binnen! En op de eerste aanmaning moeten de bezoekers vertrekken.

Er ontstond een heftige beweging. Ieder wilde de eerste zijn. Maar de krijgslieden dreigden de poort te zullen sluiten. Dit hielp. Vijf mannen traden in de lange, sombere gang.

Aan het eind lag de cel van De Lichte.

— Komt ge me eens bekijken? vroeg de rover lachend. Er is niet veel aan mij te zien.

— Moordenaar! riep een der mannen. Ge hebt mijn ongelukkige broeder vermoord. Maar uw straf zal nu wel spoedig volgen. 'k Beloof u, dat ik bij het schavot zal staan.

De Lichte sprong eensklaps naar de tralies. De spreker deinsde, een gil slakende, achteruit.

De bandiet schaterde.

— Ha! bulderde hij, ik jaag hem nog de vrees op het lijf. Wacht tot ik vrij ben! Ik zal u naar uw broeder zenden.

— Buiten! beval een waker, die in de gang op en neer wandelde.

De bezoekers gehoorzaamden en maakten plaats voor vijf anderen. Onder deze nieuwsgierigen bevond zich een oude vrouw.

Zij drukte haar gelaat voor de tralies en mompelde onverstaanbare woorden. Dan begon ze luid te weeklagen.

— Arme man! riep ze wenend. Nog zo jong en reeds moeten sterven! Ge zijt slecht geweest, maar 't is nog tijd om u te bekeren. Denk toch aan de eeuwigheid.

— Ge moest non geworden zijn, gekte De Lichte.

— Ach, spot niet in het aangezicht van de dood! Ge hebt een ziel.

— Ze is zo zwart als de duivel zelf, sprak een der andere kijkers. Moederke, verspil geen woorden meer aan dat hellewicht.

De bandiet deed een sprong in de richting van deze spreker, die zich snel terugtrok.

— Buiten! klonk het voor de tweede maal.

De bezoekers verwijderden zich. Maar de vrouw keerde haastig terug.

— Hij is slecht, hij is wreed! kloeg ze snikkend, en toch moet ik hem een hand geven, in de hoop, dat hij zich zal bekeren in deze laatste dagen.

De Lichte stak zijn hand uit en nam snel iets over.

— We zullen u onder de Leiebrug verwachten! mompelde de vrouw in de dieventaal.

- Buiten! zei de waker op barse toon.
- Och, hij moet op 't schavot en wat zal 't einde zijn, 't einde achter de terechtstelling, jammerde 't wijf.
- Satan verwacht hem al lang! spotte de wachter. Ge moet met hem geen medelijden hebben. Denk liever aan de ongelukkigen, die hij vermoord en bestolen heeft.
- Tot de middag toe bleven de nieuwsgierigen toestromen.

VIER EN ZEVENTIGSTE HOOFDSTUK.

IJZEREN SIMON.

Het vrouwtje verliet jammerend de stad. Maar eens over de Leiebrug, begon ze te lachen.

— Gelukt! mompelde ze blij. Hij zal wel voor het overige zorgen. Als hij nu maar niet te scherp bewaakt wordt. Maar neen, de baljuw zal vertrouwen stellen in de ketens. Het venster is niet te hoog en ziet uit op een hof. Een weinig fortuin en onze hoofdman is vrij.

Het wijf sloeg een veldpad in, dat naar een bosje leidde.

Een boer kwam haar achterop.

— Hebt ge hem gezien? vroeg de landman, toen hij de vrouw ingehaald had.

— Ja, en gij?

— Ik ook. Wat een wrede kerel!

— Gelukkig is hij nu achter slot.

— Dat is 't beste nieuws, dat we sedert lang vernomen hebben.

Jammer genoeg ontsnapten de anderen.

— Er zijn twee gevangenen.

— 'k Weet het, maar ze waren wel met z'n tien op de hofstede.

Och! de rest zal ook volgen.

— Ik denk het eveneens.

— Welk een drukte te Deinze, hé?

— Ja, men schijnt het werk te vergeten.

— Tenminste 'k had alle moeite om mijn koe te verkopen aan beenhouwer Bomme.

— Zijt ge daarvoor naar Deinze gekomen? vroeg de vrouw.

— Ja, anders had ik nog niets vernomen van Jan De Lichte.

Men zal op ons dorp verheugd zijn, als ik 't nieuws vertel.

— Zijn de koeien duur in deze tijd?

— 't Kan er door. 'k Geloof, dat de beenhouwer niet lang bood, om maar rap naar de rover te kunnen gaan zien.

De wandelaars waren nu het bos genaderd.

— Wat ligt daar? vroeg de vrouw naar de grond wijzende. Zie

« *Wie heeft dat meisje vermoord ?* » (Blz. 528)

eens, mijn ogen worden al slecht. 't Zijn de gebreken van de ouderdom.

De boer bukte zich.

Bliksemsnel wierp het wijf zich op de niets vermoedende landbouwer, omstregelde zijn hals, wierp hem op de grond en verwurgde de ongelukkige.

Haastig voelde zij in de zakken van haar slachtoffer en greep een lijnwaden beurs.

— Al is de kapitein gevangen, toch mogen de zaken daarom niet stil staan. Hier is de buit. Die boeren leren nooit hun onvoorzichtigheid af. Ze klappen te veel.

Snel wierp de vrouw het lijk in de gracht, bedekte het met mos en bladeren en vervolgde haar weg.

Wat dieper in 't bos weerklonk een langgerekt gefluit.

— Voor de kapitein, riep een doffe stem.

— Trouw tot aan de dood, antwoordde het wijf.

Janneken de Zanger trad van achter een grote struik en vroeg:

— Hoe is het afgelopen?

— Opperbest. Ik heb de baas gezien en hem de werktuigen overhandigd.

— Herkende hij u?

— Eerst niet; ik fluisterde mijn naam.

— Dus hij heeft de beitel, de vijl en de boor?

— Ja, en daarmee zal hij wel buiten geraken.

— Zo hij maar niet naar Gent gevoerd wordt.

— Niet voor morgen. De baljuw hoopt ons nog te vangen.

— Dan kan hij lang zoeken.

— Waar zijn de anderen?

— Te Gent. We zullen hen deze nacht vinden bij het Muideveld.

— Onderweg heb ik nog zaken gedaan.

— Wat!

— Ja! en het wijf toonde de lijnwaden beurs.

— Hoe komt gij daaraan?

— Wel, een boer vergezelde mij. De dwaas vertelde dat hij een koe verkocht had. 'k Zag niemand op de baan en liet dus de gelegenheid niet voorbijgaan om die geelvinkjes uit zijn zak in de mijne te doen verhuizen.

— Onvoorzichtige! Moest 't gerecht van die moord kennis krijgen, 't zou weten dat wij in de nabijheid zijn en de kapitein scherper bewaken. Hebt ge dat niet bedacht?

— De boer ligt voorlopig goed begraven. Bovendien ik kon aan de verleiding geen weerstand bieden. Wij hebben geld nodig. Nu zal ik eens mijn vermomming afleggen. 't Begint mij te vervelen om voor oud wijf te spelen.

— Niemand kon u als IJzeren Simon herkennen, zei Janneken.

— 't Was van op te letten. Anders had ik de kapitein mogen

gezelschap houden. En 't volk is ons niet goedgezind. De mensen spraken van verbranden, ophangen, radbraken, vierendelen.

— Nu, Jan heeft dan ook geen moeite gedaan, om hun vriendschap te winnen. 'k Heb ginder twee uniformen van krijgslieden. We zullen die aantrekken en dan doen alsof wij op zoek zijn naar de rovers. Zo zal niemand ons verdenken.

— Slim bedacht.

— Ja, 'k heb veel bagage meegebracht. Men kan nooit weten, hoe verschillende kledij kan te pas komen. Jammer, dat de zaak gisteravond zo deerlijk misliep.

— Verraad van Fira, de Zigeunersdeerne.

— Verstoten liefde!

— Ja, de baas heeft haar onvoorzichtig behandeld. Een vrouw kan gevaarlijk worden, als men haar gehoond heeft.

— De Zigeuners worden tegenwoordig fel vervolgd. Alle dagen worden er in 't kot gestoken. De onschuldigen moeten het met de plichtigen bekopen.

De lezer heeft dus begrepen dat IJzeren Simon zich als een vrouw vermomd had om De Lichte de nodige werktuigen te brengen waarmede de roverhoofdman zich wellicht kon bevrijden.

De andere bandieten waren, na de overval in de hoeve, gevlucht en bevonden zich reeds te Gent.

De baljuw van Deinze moest, zoals de lezer zich herinneren zal, Fira, 't Zigeunermeisje ontmoeten.

Onkundig van haar schrikkelijk lot, had hij tevergeefs op haar gewacht. Toen besloot hij met zijn mannen naar Doormans' hoeve te gaan, hem door de verspiedster aangewezen als de woning, waar de rovers inbreken wilden.

De bewoners der hofstede schrokken bij dit onverwacht bezoek en nog meer bij 't vernemen welk lot hun boven 't hoofd hing. De baljuw stelde hen gerust en besloot zich met zijn dienaren in huis te verbergen.

Tussen elf uur en middernacht verschenen de bandieten. Ze eisten binnen gelaten te worden, onder bedreiging van moord en brand.

De ambtenaar gebood de boer de deur te ontsluiten, na om genade gesmeekt te hebben.

— Zult ge ons sparen? vroeg de landman.

— We komen alleen om uw geld. Zo geen tegenstand geboden wordt, zal er ook geen bloed vergoten worden.

Enige ogenblikken later sprongen de schelmen binnen. Jan De Lichte was de eerste. Hij liep recht in de armen van de baljuw, die hem met medewerking van twee helpers verzekerde door banden. Een andere schavuit werd eveneens gegrepen. De overigen, bemerkende, dat ze in een valstrik gelokt waren, maakten zich uit de voe-

ten. De gerechtsdienaren schoten op hen; twee vielen getroffen neer en waren spoedig dood.

De baljuw wist nog niet, dat hij de hoofdman in zijn macht had. Doch deze verried zich zelf. Want De Lichte riep zijn handlangers achterna:

— Lafaards, zult ge uw kapitein in de handen der politie laten?

De gevangenen en de doden werden op een wagen naar Deinze gevoerd.

De baljuw zond vijf krijgslieden naar de hut in het bos, waar de schurken vergaderd waren geweest.

Zevonden er 't lijk van het Zigeunermeisje. De bewoners waren gevluht.

VIJF EN ZEVENTIGSTE HOOFDSTUK.

ONTSNAPT.

De wacht deed voor de laatste keer de ronde.

— Slaap wel, Jan De Lichte! spotte een der krijgslieden. Dat hadt ge gisteren niet gedroomd, niet waar, dat ge vannacht hier zoudt liggen?

— O, wat is hij moedig, nu ik geketend ben, antwoordde de rover.

— Tot morgen, hernam de waker. Dan moogt ge op reis naar Gent en vandaar naar Aalst, waar de planken voor uw schavot al gereed liggen.

De bandiet zweeg.

De wacht verwijderde zich. Aan 't begin van de gang was een klein vertrek. Daar moesten de krijgslieden de nacht doorbrengen, om, bij een mogelijke aanval op de gevangenis, alarm te kunnen slaan.

— We zullen ons vermaken, zei er een. Dan vliegt de tijd om. En ik ben vrolijk, mannen, want er zit voor ons een goede som als beloning op.

— Die hebben we dan ook verdiend, riep een ander.

De soldaten begonnen te zingen en te lachen en maakten een geweldig leven.

— We houden zo de boeven wakker. Mensen, die nog maar enige dagen te leven hebben, moeten ook niet meer slapen, doch op hun dood peinzen, gekte een soldaat.

— Zingt en schreeuwt maar, hoe luider, hoe liever, mompelde Jan De Lichte. Intussen kan ik mijn werk verrichten.

't Hart van de booswicht sloeg geweldig.

Hij begreep wel, dat zijn toestand hachelijk was en een vreselijk lot hem bedreigde.

Voor het oog der mensen had hij zich nog moedig getoond, maar deze achternoen, in de stilte, waren angstige gedachten bij hem opgekomen.

Geslingerd tussen hoop en vrees had de namiddag hem eindeeloos geschenen.

En nu zou hij de poging wagen. IJzeren Simon, vermomd als een oude vrouw, had hem de werktuigen gebracht.

De Lichte neep zijn vuisten zo dicht mogelijk ineen. De boeien schoven over zijn polsen en handen; wel namen ze vel en vlees mee, maar daarop lette de gevangene niet.

— De baljuw heeft vergeten de maat mijner polsen te nemen, zei hij bij zich zelf. Nu de voeten. Simon's vijl zal me goede diensten bewijzen, en gij, heren soldaten, maakt maar zoveel lawijt mogelijk, dan hoort ge het geknars van het ijzer niet.

Een half uur later waren de ketenen nabij de enkels doorgevijld.

De bandietenhoofdman stond stillekens op, luisterde aan de tralies, doch hoorde niets verdachts.

Een der soldaten zong een liedje.

— Nu de staven voor het venster, sprak de gevangene bij zich zelf. Ha, ik kan ze juist bereiken. Nog een uurtje en 'k hoop weer op vrije voeten te lopen.

Toen een der tralies doorgevijld was, vernam de Lichte 't geluid van voetstappen.

Haastig wierp hij zich op zijn stroleger, legde de ketens op handen en voeten en veinsde te slapen. Zwaar klonk zijn ademhaling door de kleine cel.

Een der wakers trad voor de tralie.

— Hein, slaapt ge? riep hij bars.

De rover antwoordde niet, kreunde licht.

— Slapen als men reeds opgeschreven is voor het schavot, daarvoor moet men kapitein ener roversbende zijn, mompelde de krijgsman, zich verwijderende.

— We mogen ook een tukje doen, want de schelm verkeert in 't dromenland, hoorde De Lichte hem tot de anderen zeggen.

— Onnozele sukkelaars! mompelde de bandiet, weer voorzichtig opstaande.

Nog vernam hij gezang en geschreeuw. Dus kon hij veilig voort werken. Snel schoof de vijl over de ijzeren staven. Eindelijk was de laatste hinderpaal verdwenen.

— Te wijd is 't venster niet, dacht de schurk, maar gelukkig heb ik geleerd mij te rekken en te wringen als een kat. 'k Ben wel door nauwer openingen gekropen van mijn leven. Vaarwel, heer baljuw, tot wederziens.

De gevangene hief zich op, klom met het hoofd voorover door

het raam, wrong zijn lijf en viel met een doffe slag op de grond. Vlug sprong hij op en snelde naar de buitenmuur die de gevangenis-hof omringde. Met geweld drukte hij handen en voeten in de uitgebokkelde stenen en tussen de voegen, nam een hoge sprong en slaagde er in de bovenrand van de muur te grijpen. Zich geheel omhoog te werken en aan de andere zijde te laten vallen was nu het werk van een oogenblik en Jan De Lichte had zijn vrijheid terug.

Spoedig bereikte hij de Leiebrug. Hij floot even. Twee mannen kropen langs de rivier omhoog. Janneken en IJzeren Simon drukten hun kapitein de hand en wensten hem geluk met deze ontsnapping.

In korte woorden vertelde de gevluchte zijn wedervaren.

— Nu rap naar Gent! zei Simon.

— En Jacques? vroeg de bandietenhoofdman.

Jacques was de andere gevangene.

— Met ons drieën kunnen wij de kerker niet bestormen, her-nam Simon. 't Enigste middel om hem te verlossen, ware de krijgs-lieden, welke hem morgen naar Gent brengen, te overvallen. Maar dan moeten we sterker zijn en dus de anderen gaan opzoeken.

— Ik heb nog wat te doen in Deinze, sprak De Lichte op be-
sliste toon.

— Wat dan?

— Wraak nemen op de baljuw!

— Zijt ge krankzinnig, Jan? riep Simon.

— Maar, kapitein, dat is spotten met uw leven, zei de zanger
verschrikt.

— Mijn plan staat vast.

— Moest ge nogmaals achter de grendels zitten, het ware on-
mogelijk u voor de tweede keer uit de gevangenis te halen, verzeker-
de Simon.

— En bovendien, uw vlucht zal niet lang verborgen blijven.

— Toch wel, de wakers hadden vaak.

— Binnen een kwartier is misschien de stad in rep en roer en
wordt er een klopjacht gehouden, om ons te vangen.

— Ge kunt gelijk hebben. En toch wil ik mijn voornemen uit-
voeren, hernam de roverbaas. Helpt ge mij? Zoniet, dan ga ik alleen.

— Maar wees toch redelijk!

— Loop niet in uw ongeluk!

— Ik ben weg. Vergezelt ge mij, ja of neen?

— Kapitein, denk aan uw mannen.

— En aan uw leven.

— Tot straks. Ik zal hier bij u komen.

— Nu, als ge dan uw dwaze kop wilt uitwerken, ga ik met u
mee, zei IJzeren Simon.

— Ik bedank u hartelijk om zo roekeloos mijn kop te wagen.
'k Heb een leven en 'k houd er aan, sprak Janneken. Ik zal hier op u
wachten.

De twee schurken begaven zich op weg.

— De baljuw woont hier dichtbij, fluisterde de kapitein. 'k Heb het hem beloofd, hem 't eerst te bezoeken.

— Jan, wees toch voorzichtig. Laat ons liever terugkeren en zo rap mogelijk naar Gent vluchten.

— Ik heb een eed gedaan en 'k wil mijn woord houden, zei de schavuit kort. Daar staat het huis.

— Hoe wilt ge er binnen geraken?

— Gij moet mij helpen.

— Ik?

— Ja, ge draagt de uniform van een soldaat.

— Wat verlangt ge van mij?

— Klop en zeg, dat ge onmiddellijk de baljuw moet spreken.

Ik verstopte mij achter die hoek. Zodra de kerel de deur opent, ben ik bij u.

— Maar 't is al te stout.

— Als ge niet durft, leen mij dan een ogenblik uw jas en hoed.

— Niet durven! Doch zo de geburen ons horen?

— Als de nood aan de man komt, kunnen we nog altijd de vlucht nemen. In enige ogenblikken zijn we buiten de stad. Maar sta nu niet langer te talmen!

— Ik zal dan maar kloppen.

— Opperbest.

De Lichte verstopte zich achter de hoek van het huis, gereed om zijn prooi te bespringen. Simon klopte aan de deur.

Daar binnen bleef alles stil.

De rover bonsde luider.

Er kwam beweging in de woning.

Een bovenvenster werd geopend. De baljuw stak zijn hoofd naar buiten.

— Wie is daar? vroeg hij. Zijt ge een mijner krijgslieden? Is er nieuws?

— Belangrijk nieuws, heer baljuw. Maar ik kan die tijding niet luid vermelden. Wees zo goed naar beneden te komen. We kunnen een flinke slag slaan.

— Wacht, 'k ben bij u!

De Lichte sprong snel uit zijn schuilhoek te voorschijn. In zijn hand droeg hij een dikke koord, welke hij aan Janneken gevraagd had.

— Simon, houd uw doek gereed om zijn mond te sluiten, fluisterde hij tot zijn makker.

De kapitein vatte post bij de deur.

De baljuw opende. 't Volgend ogenblik lag hij op de vloer. De schurk hield de hand op zijn mond om 't schreeuwen te beletten.

— Vlug! fluisterde hij. Geef de doek.

In minder dan geen tijd lag de ambtenaar stevig gebonden in de gang.

— Ziet ge wel, dat ik mijn woord hield. Jan De Lichte laat zich niet kerkeren, beet de rover zijn slachtoffer in 't oor. Nu zou ik u wel kunnen naar de andere wereld zenden, maar ik wil u sparen, opdat ge morgen door iedereen bespot zoudt worden. Goede nacht!

IJlings vloten de schelmen heen, de deur wagewijd open latende.

De meid van de baljuw was er reeds aan gewoon, dat haar meester 's nachts geroepen werd in deze roerige tijd. Zij sliep door, zonder van iets te weten.

De soldaten, die in de kerker de wacht moesten houden, lagen ook in slaap gedompeld; overtuigd dat hun gevangene niet ontvluchten kon, hadden ze niet geschroomd, hun hoofd gerust neer te leggen, om te dromen van de ruime beloning, welke voor hen in 't vet lag.

Tegen de morgen ontwaakten ze.

— Ik ga onze gevangene eens begroeten, gekte een der wachters.

Bij de tralies gekomen, slaakte hij een luide gil.

— Gevlucht, gevlucht! schreeuwde hij.

De anderen kwamen ontsteld toegelopen. Ze stonden als van de bliksem geslagen.

— Maar er moet toverij onder steken!

— Neen, neen, de schelm heeft zijn werktuigen achtergelaten.

— Een vijl, een beitel, een boor, hoe is hij daar aan geraakt?

— Door 't vensterke gekropen! Ziet maar, de spijlen zijn weg!

— We kunnen nu wel zeggen: 't is zus of zo gebeurd, maar de vogel is gaan vliegen. Wie zal dat aan de baljuw vertellen?

De baljuw! Met schrik bedachten de soldaten, dat deze gebeurtenis voor hen slechte gevolgen kon hebben.

— Wie wil dat nieuws aan de baljuw verkondigen? hervroeg de laatste spreker.

Niemand scheen lust te hebben, die onaangename taak uit te voeren.

— Waarom moest ge ook komen zeggen, dat hij sliep, Wannes? riep er een op spijtige toon.

— 't Is mijn schuld zeker!

— We hebben allen schuld, sprak de verstandigste van de hoop. En samen moeten we de vruchten van onze onvoorzichtigheid plukken.

— Maar wie gaat er naar de baljuw?

— We trekken er allen heen. Als ieder wat van de onweersvlaag krijgt, voelen we 't minder. Kom, we gaan onze baas een slechte morgengroet brengen.

Met een zwaar hart begaven de krijgslieden zich naar de woning van hun overste.

Ze zagen reeds een drietal burgers voor het huis.

— Er moet wat voorgevallen zijn!

— De deur staat wijd open!

— Inbraak of moord misschien!

Zo klonk het de wachters tegen. Verwonderd bleven dezen staan.

— Als Jan De Lichte zich maar niet gewroken heeft op de baljuw! zei Wannes.

— Maar Jan De Lichte zit toch achter de tralies, riep een der burgers.

— Hij is ontvlucht, hernam de soldaat.

— Wat! ontvlucht!

— 't Is nu geen tijd om te staan babbelen! sprak een andere krijgsman. Misschien ligt de baljuw dood. Maar neen, daar in de gang bemerk ik hem. Dwaze ezelskoppen, voegde hij de burgers toe, ge staat voor de deur en ziet niets!

De wachters trokken binnen en ontbonden het slachtoffer van de roverhoofdman.

De baljuw stond recht maar wankelde. Men geleidde hem in een kamer.

— Roep de meid, stamelde hij.

De dienstmeid daalde reeds de trap af, verschrikt door al het gerucht op dit ongewone uur.

— Wat is er gebeurd! kreet ze half wenend. En haar meester bemerkende, kloeg ze:

— Mijnheer! Wat is u overkomen?

— Hebt ge dan niets gehoord? vroeg Wannes.

— Niets, niets. Maar zeg toch, wat is er met mijn meester geschied? Hij ziet bleek als de dood. Ik zal spoedig wat drank halen om hem weer bij te brengen.

En zonder een antwoord af te wachten, dat haar nieuwsgierigheid moest voldoen, snelde ze kermend naar de keuken.

Een kwartier later was de baljuw zo goed als hersteld.

— Vlegels; bulderde hij tot zijn onderhorigen. Ge hebt uw gevangene laten ontsnappen! Spreek op, hoe is De Lichte gevlucht?

— Iemand moet hem een vijl en andere werktuigen gebracht hebben, zei Wannes, die nu de rol van woordvoerder scheen te spelen, terwijl zijn makkers daar als arme zondaars met bedremmeld gezicht voor zich stonden te zien.

— En heeft hij zijn ketens doorgevild? vroeg de ambtenaar.

— Ja, en de spijlen van het vensterke.

— En ge zit met vijven in het gevang en bemerkt daar niets van! Zo zullen wij de bandieten wel onschadelijk maken. Hebt ge geslapen?

Niemand waagde het te antwoorden.

— Spreekt! donderde de baljuw.

— Ja! klonk het als uit één mond.

— 't Is goed! Ik zal zorgen, dat gij deze nacht nimmer vergeet. Keert terug naar het gevang. Ik ben onmiddellijk bij u.

De ambtenaar stampvoette van toorn. Hij had De Lichte in zijn

macht gehad... en nu... nu was de schelm weg, na hem, de baljuw, aan de spotternij van gans Deinze overgeleverd te hebben!

Voor de woning stond reeds een dichte menigte. Toen de magistraat buiten kwam, zag hij talrijke grijnzende gezichten.

— Mensen, gaat weg! gebod hij driftig.

— Is De Lichte u te slim afgeweest? klonk het spottend uit de schare.

Velen lachten luid.

Vol spijt en woede stapte de baljuw snel naar de gevangenis. Als een lopend vuurtje vloog het nieuws van mond tot mond.

Weer stond de stad in rep en roer. Men schimpte luid op 't gerecht dat de misdadigers ontsnappen liet.

— Zijn ze beiden weg? vroeg een burger aan zijn buurman.

— Neen, alleen de kapitein.

— Dus de ergste van de twee!

— Helaas, ja!

— En hoe is de schurk ontsnapt?

— Ketens en tralies doorgevild en dan door 't vensterke, in de hof en over de muur. Doch de boef heeft nog eerst de baljuw een kwade poets gespeeld. De ambtenaar lag aan handen en voeten gebonden en met een prop in de mond in de gang, terwijl de voordeur open stond.

— Maar hoe kwam de rover aan die werktuigen?

— Men zegt, dat gisteren een vrouw zich zonderling gedroeg voor de tralies zijner cel. Men meent dat zij een vermomde handlanger was, die de kapitein een vijl bezorgde.

— De baljuw had niemand moeten toelaten.

— Hij was te fier op zijn heldendaad. Gisteren stond hij hoog, maar deze nacht is hij diep gevallen.

— Ha, de krijgslieden rijden weg!

— Een klopjacht!

— Dat zal zijn. Maar ge begrijpt, dat de boef reeds verre van hier is.

— Hebt ge 't laatste nieuws al vernomen? vroeg een derde burger.

— Neen? Wat?

— Een boer van Aarseele heeft gisteren een koe geleverd in de stad. Hij is echter niet thuis gekomen. Zijn familie ging op zoek. De ganse dag en deze nacht hebben ze de omtrek afgespeurd en vanmorgen vonden ze 't lijk van de landman in een gracht.

— Vermoord?

— Ja, verwurgd en bestolen!

— Maar dan moet die misdaad gisteren bij klare dag gebeurd zijn.

— Een boerenmeid, die naar Deinze kwam, heeft getuigd, dat ze de boer in gezelschap van een oud wijf gezien heeft.

LEES IN DIT NUMMER HET VERVOLG VAN JAN DE LICHTE

Nr 45

EERSTE JAARGANG

10 AUGUSTUS 1949

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN

(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTTE
en zijn zwarte Roverbende

VLAAMSE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HORENBEEK

JAN DE LICHTE

gevolgd
door

ABEL POLLET

VLAAMSCHE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HOORENBEEK

— *Abraham Hans* —
JAN DE LICHTTE
EN ZIJN ZWARTE ROOVERBENDE

gevolgd door

ABEL POLLET
EN DE BENDE VAN HAZEBROEK

==

Ik! tierde de ellendeling. Ik, met eigen hand. (Blz. 456).

— En waar zijn ze heen getrokken?

— Ergens in het bosch. 'k Hoorde ze spreken van den « Katuil ».

— Ha, die kroeg is verdacht. Maar hoe komt het, dat ge nu niet vermomd zijt.

— Ik ben het, heer baljuw, als ik wil. In dit pakje zit een wijden mantel met een kap, ook een valsche pruik. Bij 't begin der stad heb ik die kleedij afgedaan, om in overeenstemming te zijn met het signalement in den brief.

— Dat was toch onvoorzichtig.

— Och de roovers zullen nu niet in de stad komen, mijnheer.

— Wat gaat ge thans doen? Wilt ge hier blijven tot dezen avond?

— Neen, ik keer terug om nog nadere in-

lichtingen te vernemen. Verkleed durf ik wel in de herberg « De Katuil » te gaan. Niemand zal mij herkennen. Vrees daar niet voor.

— Ge zijt zeer moedig. Maar uw belooning zal groot wezen.

— Als ik mij maar wreken kan op Jan De Lichte, dan ben ik reeds tevreden.

— Wat heeft hij u misdaan?

— Een meisje vertelt hare vernedering niet, heer baljuw.

— Ah, een liefdeshistorie, vermoed ik. Ge moogt u gelukkig rekenen, meisje, dat ge van dien booswicht afgeraakt zijt. De schelmen geraken vroeg of laat — ik hoop vroeg — op het schavot. En 't zou toch een jammerlijk lot geweest zijn, moest ook gij zoo jong sterven. Bovendien welk een leven. Ge hebt onder de

INHOUDSTAFEL

Jan De Lichte

	Blz.		Blz.
Jan De Lichte	3	LXVI De geschaakte	282
De samenzwering	6	LXVII Een misdadig plan	283
Baru	11	LXVIII De schipbreuk	286
De bevrijding	14	LXIX De zeeschuimer	288
Weg met den kapitein	19	LXX Het bewijs van den schurk	293
Het eerste proefstuk	26	LXXI Een monster	295
De samenkomst	31	LXXII Martha en Alfred	297
De berechting	39	LXXIII De ontvluchting	301
Het tweede proefstuk	41	LXXIV Nog Martha en Alfred	303
Het bezoek bij den pastoor	44	LXXV Naar 't gerecht	307
De aanslag op de postkoets	47	LXXVI Alfred's belofte	310
Het geheim	53	LXXVII De moordpoging	312
Nieuwe plannen	57	LXXVIII Blankenberge	317
De aanval van Jan De Lichte	60	LXXIX Beschipdag	318
De verloofde	67	LXXX Kasper, de Zeebeer	321
Weer bij Livina	71	LXXXI Een kort gevecht	323
De bruid van den roover	74	LXXXII De Roeschaard	326
Arme Frans!	79	LXXXIII 't Gestoorde feest	329
Teruggevonden	85	LXXXIV De schipbreuk	331
De baanstroopers	88	LXXXV Zielenadel en snoodheid	334
Het bezoek bij den baron	93	LXXXVI De doodgewaande	337
De bruiloft	101	LXXXVII Op zoek	339
De aanslag bij den maalder	107	LXXXVIII De zeeschuimers aan 't werk	341
De bruid	112	LXXXIX 't Gerecht	344
Het gestoorde huwelijksplan	115	XC De Ronselaars	346
Nieuwe schelmerijen	118	XCI Gevangen	348
De uitvoering	123	XCII Jacques' list	351
Mulder Van Lierde	129	XCIII Naar Vlaanderen terug	354
Verraden	135	XCIV Naar de hut	356
Een sterfbed	140	XCV Een drama	359
Een oud bekende	143	XCVI Weer op « Zorgvliet »	362
Te Nazareth	148	XCVII Een zonderlinge ontmoeting	364
De trouwelooze dienstknecht	154	XCVIII Een smartelijk wederzien	366
Een klein woordje geschiedenis	158	XCIX De oude Huysman	368
Verdeeldheid	164	C In de kroeg van Slina	371
Jan De Lichte in de klem	170	CI De wraak van Rolf en Jacques	374
In « Den Engel »	172	CII De vergadering te Wenduine	376
De aanslag op de herberg	176	CIII Naar 't heksenduip	379
Te Oudenaerde	183	CIV De vliegende Hollander	383
Een helsch plan	186	CV De bijeenkomst	391
Bij de Zigeuners	190	CVI De zaken	394
Twee aanslagen	193	CVII De Huysman's	397
Twee schelmen	197	CVIII Ontmaskerd	399
Op 't Wolvenhol	202	CIX Te Wenduine	402
Booze voorgevoelens	206	CX Marie en Peter	403
De kinderroof	210	CXI Vereenigd	404
Opzoekingen	213	CXII Iets over smokkelen	404
Aan het ziekbed	218	CXIII Rond Thielt	413
In « De Duif »	220	CXIV Verdwaald	414
Van Meerdal en Dick	225	CXV Ieder op zijn eigen	421
Te Brussel	231	CXVI Rond Eekloo	424
De misdaad ontmaskerd	236	CXVII Nieuws	428
De zieke	239	CXVIII Wraak en verzoening	432
De pijnbank	240	CXIX Naar de bende terug	438
De Zinnelooze	245	CXX Rond Deinze	441
Gevonden!	252	CXXI De poets	446
Verder onderzoek	252	CXXII In « Den Katuil »	450
Thuis	256	CXXIII In 't gevang	454
Schrik	261	CXXIV IJzeren Simon	457
De kinderbeul	263	CXXV Ontsnapt	458
In de val	267	CXXVI Een bezwaard geweten	462
De schaking	271	CXXVII Smartelijk wederzien	466
Het gezin van Elza	276	CXXVIII Een ernstige waarschuwing	469
Een onaangenaam bezoek	278	CXXIX Nog de Zigeuners	473
Een ongeluk	280	CXXX Te Mechelen	477
		CXXXI Het plan	480
		CXXXII Een zonderling	485
		CXXXIII De vergadering	489